

Fradragene kom frem. Det var den Gang, vi indførte Tanken om at faa et fast Fradrag for samtlige Ejendomme uden Hensyn til, om de var store eller smaa. Jeg skal ikke komme ind paa de Forhandlinger, som førte til det Resultat. De mislykkedes i første Omgang; Regelen blev ikke gennemført i 1910, men derimod noget senere, saa vidt jeg erindrer i 1915, med et noget andet Fradrag. Oprindeligt i 1910 var der Tale om 2 500 Kr.; det blev til de bekendte 2 800 Kr., som vi staar ved som det faste Fradrag for samtlige Landejendomme den Dag i Dag.

Samtidig med at man begyndte paa den Maade at arbejde paa at faa Fradragene forbedret, som man ønskede, kom Tanken frem om at gaa helt bort fra Ejendomsskylden og over til den rene Jordskyld. Det er det, vi i nogen Maade staar med et Forslag om her. Dog er det saa langt fra, at selve Finansministeren — jeg taler i Øjeblikket kun om Statens Ejendomsskyld og Grundskyld — har gjort Skridtet fuldt ud. Thi hvis han turde det, hvad skal saa den Bemærkning til, at saafremt der fra anden Side skulde være Ønske om, at Bygningerne blev bibeholdt under en eller anden Form som Beskatningsgrundlag, skal der ikke fra Finansministerens Side være noget til Hinder derfor? Formen kan vi selvfølgelig diskutere om. Maa jeg takke den højtærede Finansminister for denne Indrømmelse, som staar fast. Jeg hører til dem, som absolut mener, saaledes som ogsaa mit Partis Ordfører (Pinholt) udtalte i Gaar, at vi ikke kan undvære en Bygningsafgift til Staten. Jeg maa samtidig sigé et Par Ord om det andet Punkt, hvor Finansministeren heller ikke holder Principperne rent, nemlig med Hensyn til de to Fradrag. Jeg skal ikke opholde mig længe derved. Hvis vi vedtager Forslaget, som det er foreslaaet her, vilde Fradragene i Løbet af 5 Aar gaa ned til det halve og i Løbet af 10 Aar helt bortfalde. Men det er en rent midlertidig Foranstaltning, ganske automatisk vilde det føre til en ren Grundskyld, hvis vi ikke fik Bygningerne med.

Nu bliver Spørgsmaalet for mig dette: Er det berettiget at gaa over til en ren Grundskyld for Staten? Jeg skal give det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) Ret i en Udtalelse, han kom med i Gaar, at hvis det er rigtigt at gaa til denne rene

Grundskyld, skal man se fuldstændig bort fra, om det kommer til at give lidt mere for Landet end for Byerne, give en Forskydning fra den ene Part til den anden. Jeg maa samtidig forudskikke den Bemærkning, at en Forskydning, som fremkaldes derigennem, kunde vi muligvis alligevel være nødte til at ændre paa ad anden Vej. Men i Principet, hvad selve Jordbeskatningen angaar, er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem fra Lejre, at vi tager Konsekvenserne deraf, hvad enten den giver lidt Forskydning fra Land til By eller ej.

Men saa bliver Spørgsmaalet: Er det retfærdigt at tage Jorden alene og ikke tage Bygningerne med? Ærede Medlemmer maa undskylde, at jeg kommer til at have nogen Tid, ikke saa overdreven lang Tid for øvrigt, til en teoretisk Begrundelse af mit Syn paa denne Sag. Jeg vil tage mit Udgangspunkt i en Anke, man ret hyppigt hører mod Ejendomsskylden, den faste Ejendomsbeskatning i al Almindelighed, en Anke, der lyder saaledes: Hvorfor i Alverden skal jeg betale Skat af min Ejendom samtidig af den Værdi, Ejendommen staar mig i, og af den Formue, jeg har anbragt deri som Formue? Det er en dobbelt Beskatning. Den Mand, der har 10 000 Kr. anbragt i en Ejendom, kommer til at betale Skat af dem baade som Ejendomsskyld og som Formue, hvorimod den, der ikke har fast Ejendom, men har en lignende Kapital anbragt f. Eks. i en Forretning som Driftskapital, kun svarer Skat een Gang, nemlig af selve Kapitalen. Hvorfor skal der i det hele taget svares denne forlods Skat af Jord?

Jeg antager, at i samme Øjeblik, jeg nævner Begrundelsen, vil praktisk talt alle Medlemmer være klare over det, saa jeg altsaa ikke behøver at udbrede mig vidt derom. Det er, fordi Jorden har en særlig Evne til forlods at drage Fordel af Samfundsforanstaltninger. I det Øjeblik der bygges en Jernbanestation eller anlægges en Havn, har Jorden en ganske særlig Evne til at drage Fordel deraf, og derfor er det ogsaa berettiget, at Jorden kommer til forlods at betale Skat. Lad mig tage et Eksempel, som man tidt hører omtalt i Diskussioner om denne Sag; lad mig nævne Esbjerg. Indtil 1868 var Esbjerg som bekendt intet, kun nogle nøgne Sandbanker. I 1868 fik